

INTERVIEWS

Alleen een succesvolle carrière als de partner een stapje terug doet? Onzin, zeggen deze drie stellen, waarvan beide partners een topfunctie hebben. 'We snappen van elkaar hoeveel mentale ruimte het werk soms inneemt, ook in de weekenden.'

Door Miloe van Beek · Fotografie: Mark Prins

'EEN GEZIN IS EEN SOORT MINIBEDRIJF'

Rina Rabou (38) is eigenaar van 'scale-up' Seedlink en getrouwd met Wieger Joosten (42), managing director bij Accenture. Ze hebben vier kinderen, tussen de twee en acht jaar oud.

Denkt u dat u een goede relatie met uw kinderen heeft?' Rina Rabou had net een presentatie gegeven op een van de universiteiten van Shanghai, toen een vrouw uit het publiek deze vraag stelde. 'Wilt u eerst even antwoorden, heren?' vroeg ze aan de mannelijke ondernemers op het podium. 'Jullie krijgen deze vraag vast niet zo vaak.'

Dat mannen net zo goed een rolmodel zijn thuis, en dat vrouwen een goede moeder kunnen zijn en een succesvol bedrijf kunnen runnen, zijn voor Rabou niet alleen persoonlijk belangrijke waarden, ook zakelijk zet ze zich hiervoor in. Haar bedrijf Seedlink bouwt algoritmes om vooroordelen uit sollicitatieprocedures te halen. 'We kiezen daarin mensen die op ons lijken. Door technologie in te zetten om te ontdekken wat tot succes leidt, wordt de genderdiscussie minder relevant en neemt de diversiteit op alle gebieden toe.'

Al jong wist Rabou twee dingen zeker: ze wilde impact hebben én graag moeder worden. Hoe, daar had ze nooit zo bij stilgestaan. Tien weken na de geboorte van haar oudste dochter, Anna, moest ze twee weken naar de World Expo in Shanghai, een belangrijk evenement voor haar bedrijf. 'Twee weken weg zijn bij mijn baby vond

ik een zware opgave.' 'Ga gewoon', zei haar man. 'Het is belangrijk voor jou en je bedrijf.' Ze ging, met tranen in haar ogen. 'Gelukkig had Wieger een cd met foto's van Anna in mijn koffer verstopt.' Als ze erop terugkijkt, heeft die ervaring haar gesterkt. 'Soms moet je door de emotie heen, het gewoon doen.' Ook voor Joosten was altijd al duidelijk dat hij kinderen en carrière wilde combineren. 'Ik richt mijn werktijden daarop in. Dat vereist discipline en schema's, maar dat vind ik niet erg. Een gezin is een soort minibedrijf.'

Hulptroepen

Toen Anna één jaar was en Rabou zwanger van de tweede, verhuisden ze naar Shanghai, waar Rabou's bedrijf was gevestigd. Joosten ging er voor Accenture aan de slag. Vaktechnisch was China voor beiden interessant, voor hun gezin was het een afgewogen risico: China heeft goede scholen, een prima gezondheidszorg en er gaan directe vluchten naartoe. De kinderopvang is er een stuk uitgebreider dan in Nederland, om zeven uur 's ochtends kwam de schoolbus ze halen, om vijf uur 's middags waren ze weer thuis. 'Is een kind eenmaal gewend, dan is het een duidelijk ritme', zegt Rabou. De au pair was onderdeel van het gezin, na de komst van hun vierde kind namen ze een tweede hulp aan. 'We stonden elke dag

om zes uur op met de kinderen, en hoefden ons niet druk te maken over de praktische rompslomp. Dat is heerlijk.' Wat wel pittig was: veeleisende banen combineren met kinderen die niet doorsliepen. 'Soms waren er 's nachts drie wakker.'

Na zeven jaar keerden ze terug in Nederland, waar Rabou zich ergerde aan de moeite die het in Nederland kostte om goede, sluitende opvang te vinden. 'Ik breng het hoofdkantoor van een winstgevend bedrijf naar Nederland, maar het werd me eigenlijk heel lastig gemaakt om dat bedrijf te runnen.' Er kwam rust toen ze na een halfjaar een au pair vonden. Die regelt met vier hulptroepen het reilen en zeilen in en om het huis.

Ze hebben het nooit uitgesproken, maar weten dat ze elkaar op professioneel vlak geen strobreed in de weg zullen leggen. 'Het is gelijkwaardig tussen ons en daardoor wederkerig', zegt Rabou. En al vond Joosten het best lastig dat Rabou die eerste tijd in Nederland veel op reis was ('We waren nog zo aan het settelen'), hij zal haar niet verbieden te gaan. 'Ik vraag haar hoe we het kunnen organiseren. Nu vertrekt ze pas op zondagavond en is vrijdagavond weer terug.' Hij vindt het vooral mooi om te zien dat zij zoveel plezier en succes uit haar bedrijf haalt. 'Ik krijg daardoor een leukere vrouw en de kinderen een leukere moeder.'

Topman heeft topvrouw heeft topman heeft topvrouw heeft top

Toen zij 25 jaar geleden de eerste vrouwelijke vennoot werd bij Loyens & Loeff, werd haar man het eerste mannelijke meisje.

‘Tijdens het eerste bedrijfsuitje met partners stonden een make-upcursus en een shopexpeditie op het programma. Daar ging Jacques met tig vrouwen op pad’, lacht Mariëtte Turkenburg. Jacques van den Broek knikt instemmend. ‘Dat was helemaal geen opoffering, ik vond het leuk. En het hoort erbij, anders is Mariëtte daar als enige zonder partner.’

Ze kennen elkaar vanaf hun zestiende, studeerden samen in Tilburg, waar Turkenburg door haar studie fiscale economie heen vloog. Het gerenommeerde advocatenkantoor Loyens & Loeff trok haar uit de collegebanken. Van den Broek had ondertussen wat handeltjes en was vooral beroemd op het voetbalveld. ‘Ik wist niet goed wat ik wilde.’ Toen hij een baan bij Randstad dreigde te laten lopen, greep zij in. ‘Ik vond het zonde en pushte hem om te vragen of hij terug mocht in de sollicitatieprocedure. Dat lukte.’

Turkenburgs carrière ging als een speer, en het buitenland lonkte. Ze kon naar New York, al werd er intern bij Loyens & Loeff over gediscussieerd: zou haar relatie dat aankunnen? Want Van den Broek ging niet mee, Randstad had geen kantoor in New York. ‘Wij waren daar niet bezorgd over’, zegt hij. ‘Ik had een goed salaris en de tickets waren goedkoop. Ik ging regelmatig een weekend.’ Na twee jaar kwam ze terug, als ze heel eerlijk is vooral voor Van den Broek, die ondertussen in de directie van Randstad was benoemd. Turkenburg richtte zich op haar volgende

ambitie: het vennootschap. Ze was begin dertig, wilde graag kinderen, maar besloot: eerst vennoot worden, dan een zwangerschap. ‘Ik wilde niet het risico lopen om mentaal afgeserveerd te worden.’

Na de geboorte van hun eerste zoon ging ze weer fulltime aan de slag. Al snel bleek ’s ochtends om vijf uur vertrekken en ’s avonds om elf uur thuiskomen niet heel goed te combineren met een drie maanden oude baby. ‘Ik weet niet hoe jullie het gaan regelen, maar ik ga mijn workload terugbrengen naar 80 procent’, zei ze vastberaden tegen haar partners op kantoor. Het lukte, al moest ze nog wat vooroordelen bevechten. Zo werd ze niet meer als spreker gevraagd op een internationaal congres over haar vakgebied. ‘Op kantoor veronderstelden ze dat ik nu ik moeder was niet meer wilde reizen. Waarschijnlijk was het met de beste bedoelingen, maar ik ontplofte toen ik dat hoorde. ‘Ik heb hier jarenlang geïnvesteerd, ik ga daarheen!’ riep ik.’ Ze overlegde met haar man, en die zei: ‘Natuurlijk ga je, we regelen het.’

Gebeld door school

Beiden reisden regelmatig voor hun werk, een vaste oppas en onder anderen een ouder nichtje regelden het thuis. Met haar hebben beide jongens, nu twintigers, nog steeds een heel goede band. ‘Als er iets is met een vriendinnetje, zullen ze haar als eerste bellen’, zegt Turkenburg. Nee, dat vindt ze niet erg, maar juist mooi. ‘Ik vind het vooral belangrijk dat ze weten bij wie ze terecht kunnen.’ Ook al deelden Van den Broek en Turkenburg de verantwoordelijkheid, en brachten ze om en om de kinderen naar school, toch belde school haar als eerste als er iets aan de hand was.

‘Zat ik in bespreking, belden ze rustig drie keer. Hoorde ik later dat ze vonden dat ze Jacques niet konden storen. Maar mij wel! Maar als je maar vaak genoeg niet opneemt, leren ze het vanzelf af.’

Elkaar scherp houden

Het helpt dat ze samen in hun carrières gegroeid zijn, denken ze terugkijkend. ‘We snapten van elkaar hoeveel mentale ruimte het werk soms inneemt, ook in de weekenden.’ Ze hebben elkaar altijd scherp gehouden in hun ambities, en zochten ook samen naar de balans. Want ze wilden zich niet verliezen in hun werk. ‘Dat u nog steeds brood komt halen!’ riep een medewerkster van de bakker toen Jacques net was benoemd tot ceo. Ik denk dan: hij is in het weekend geen ceo’, lacht Turkenburg.

Turkenburg stopte onlangs bij Loyens & Loeff omdat ze vond dat ze na dertig jaar veel van hetzelfde aan het doen was. De optie buitenland was nog leuk geweest, ‘maar dan zouden Jacques en ik op twee verschillende planeten komen te wonen’. Nee, er staat nu niet ineens iedere avond een bordje eten voor hem klaar, Turkenburg zet zich in voor onder andere Stichting Talent naar de Top en Stichting Topvrouwen. Het is haar manier om wat terug te doen voor de maatschappij. Samen met haar man vertelt ze ook regelmatig op hun oude universiteit in Tilburg hoe je dat doet, twee van zulke carrières combineren met een gezin. Wees tevreden met wat je hebt, focus niet op wat er mogelijk ook had kunnen zijn, is Turkenburgs advies aan jonge vrouwen. Veel kunnen loslaten is essentieel, vult Van den Broek aan. ‘Als je denkt dat je thuis heel veel mist, krijg je daar last van.’

‘VEEL KUNNEN LOSLATEN IS ESSENTIEEL’

Mariëtte Turkenburg (57) was partner bij advocatenkantoor Loyens & Loeff. Ze is getrouwd met Randstad-ceo Jacques van den Broek (58). Ze hebben twee zonen.

man heeft topvrouw heeft topman heeft topvrouw heeft topman he

'ED RAAKT NIET ONTHEEMD ALS IK ER NIET BEN'

Elsbeth Janmaat (54), Global HR director bij tank-opslagbedrijf Vopak, is 21 jaar getrouwd met **Ed Nijpels** (68), oud VVD-politicus en Kroonlid van de SER. Ed heeft twee zoons uit een eerder huwelijk.

Hij zag haar voor het eerst in de tuin van haar ouders in Breda. 'Een Amsterdamse yup in een leren jack.' Janmaats vader, huisarts in de stad waar Nijpels burgemeester was, had die dag een koninklijke onderscheiding gekregen. Janmaat sprak Nijpels 's avonds aan op het feest. 'Hallo burgemeester', zei ze, 'ik ben Elsbeth, een van de dochters. Ik kon er vanmiddag niet bij zijn vanwege een vergadering van de ondernemingsraad van Shell.' Hij viel direct voor haar humor, intelligentie en ambitie. 'Ik heb niks met vrouwen die thuiszitten.' Zij dacht dat Nijpels een keurige VVD'er was, maar hij bleek een grappige, scherpe man.

De eerste maanden hadden ze een weekendrelatie; toen Janmaat voor haar werk naar Den Haag verhuisde, werd het serieuzer. Ze richtte 'een jongenskamertje' in, met een werktafel en ruimte voor zijn kostuums. De twee zontjes uit Nijpels' eerdere huwelijk waren in de weekenden regelmatig bij hen. 'Ze werden al snel mijn gezin', zegt Janmaat. Kinderen samen is nooit echt een thema geweest. 'Zeker niet met die ontzettend leuke jochies van Ed. Ik ben niet hun moeder, maar we hebben een heel bijzondere relatie. Ze zijn een mooi en bijzonder deel van mijn leven.' Nijpels knikt. 'Ze vragen jou ook vaker werkgerelateerd advies.'

Buitenlandse avonturen

Toen Nijpels in 1999 benoemd werd tot commissaris van de Koningin in Friesland, zei Janmaat haar baan bij Shell op. 'Dat was best een risico, maar ik wist hoe

belangrijk deze baan voor Ed was. En Friesland lonkte. Ik vond het wel spannend.' Janmaat werkte een jaar niet, verbouwde de boerderij en reisde drie maanden door Azië. In hun omgeving werden wel wat wenkbrauwen opgetrokken; de vrouw van de commissaris die in haar eentje naar Azië gaat. Ze trokken zich er niets van aan. Nijpels: 'Ik ben van de afdeling nooit wachten tot later. Als je iets graag wilt, moet je het nu doen. Bovendien kan ik heel goed voor mezelf zorgen.' Janmaat knikt.

Het bleef niet bij dat buitenlandse avontuur. Toen Janmaat van haar nieuwe werkgever Friesland Foods de mogelijkheid kreeg anderhalf jaar naar Kuala Lumpur te gaan, zei Nijpels zijn baan op. 'Ik was bijna tien jaar commissaris, een mooi moment om te stoppen. Elsbeth was voor mij vertrokken bij Shell. Nu was het haar beurt.' Hij wilde niet mee als expatman, maar vloog er elke zes weken heen. 'Vloog ik op vrijdagavond en zat ik zaterdagmiddag in mijn korte broek aan de witte wijn.' Ze maakten in Azië samen en met de kinderen een aantal bijzondere reizen. 'Net als aan Friesland koesteren we ook aan deze tijd bijzondere herinneringen.'

Inmiddels wonen ze in hartje Amsterdam, zij vertrekt elke ochtend vroeg naar Rotterdam en is rond acht uur 's avonds thuis. Op vrijdagavond is er een soort gentlemen's agreement: dan zijn ze samen thuis. Ze laten elkaar vrij in hun ambities, liefhebberijen én politieke voorkeur. 'Eén keer per maand draag ik het partijblad van D66 op een wit kussen voor haar naar boven', grinnikt Nijpels. Hij kijkt in het weekend graag de wielertoeren, zij gaat golfen of

varen. 'Met name met golfen heb ik helemaal niets', zegt Nijpels. Humor is wat hen bindt, en een gemeenschappelijke kijk op het leven. Janmaat: 'We zijn betrokken bij de wereld om ons heen, strijden tegen onrechtvaardigheid, vinden liefde en ons gezin en familie belangrijk.'

Mediastorm

Irritaties hebben ze nauwelijks, al probeert Janmaat de ambities van Nijpels op huiselijk vlak wat te temperen. 'Hij houdt van de nieuwste gadgets en apparaten, ik vind een iPad genoeg.' En als ze eerlijk is, vindt ze zijn bekendheid soms lastig. Dat er zo'n mediastorm losbarstte nadat Nijpels iets had gezegd over zijn 'relatie' met Linda de Mol, vond zij nogal 'merkwaardig', maar ze trok zich er niet veel van aan. 'Dat soort berichten interesseren me echt niet', zegt ze schouderophalend. In het verleden straalde nieuws over hem weleens op haar af en kreeg ze er op haar werk vragen over. 'Daar zit ik niet op te wachten.' De geboorte van zijn kleinkinderen haalt ook de roddelpers, en tegen wil en dank staat ze er soms zelf ook in. "Lach nou even", moet ik dan tegen haar zeggen', plaagt Nijpels. Janmaat, geprikkeld: 'Dat doe ik heus wel.'

Voorlopig zijn ze beiden nog niet uitgewerkt. Nijpels wil graag na zijn 75ste promovoren. 'Dat lijkt me intellectueel buitengewoon bevredigend. Bovendien, als ik achter de rollator loop, zit Elsbeth nog volop in het arbeidsproces. Zolang ik nog energie heb, ga ik niet thuis op haar zitten wachten.' Janmaat knikt bevestigend. 'Het is allesbehalve saai om met Ed Nijpels getrouwd te zijn.' □

heeft topman heeft topvrouw heeft topman heeft topvrouw heeft